

Ik heb mijn tent opgezet in het land van hoop

Tomas Sjödin

**IK HEB
MIJN TENT
OPGEZET IN
HET LAND
VAN HOOP**

dag in dag uit met The Message

Ĵ/ark media

Ik heb mijn tent opgezet in het land van hoop
Dag in dag uit met The Message
Tomas Sjödin

Oorspronkelijk in het Zweeds gepubliceerd onder de titel: *Jag har slagit upp mitt tält i hoppets land* door Libris bokförlag, Stockholm, Zweden, © Libris bokförlag.

Vertaling: Marion Kuiper-Doekes

ISBN 9789033803956

ISBN e-book 9789033803963

NUR 707

Omslagontwerp: Brisell Axelsson grafisk form en Flashworks, Kampen
Opmaak binnenwerk: Andries Mol

De bijbelteksten uit het Nieuwe Testament zijn afkomstig uit de Nederlandse vertaling van *The Message* © 2023 Uitgeverij Gideon. De versnummering hiervan wijkt soms af van die in andere bijbelvertalingen.

De bijbelteksten uit het Oude Testament zijn met toestemming van Uitgeverij Gideon overgenomen uit een nog niet gepubliceerde Nederlandse versie van *The Message*. Eventuele afwijkingen met de nog te publiceren vertaling zijn mogelijk.

© 2024 Ark Media, onderdeel van Jongbloed Christelijke Media – Leeuwarden

Alle rechten voorbehouden
www.jongbloedmedia.nl

Woord vooraf

De Bijbel openslaan is een nieuw universum betreden. Al lezend worden we meegevoerd door tijd en ruimte; we ontmoeten reuzen als Abraham, Noach en Mozes, maar ook mensen die maar één keer worden genoemd, zoals Malchus, die de geschiedenis is ingegaan als de man van wie een oor werd afgeslagen, en allerlei anderen die om wat voor reden dan ook naamloos blijven. We ontdekken sterrenhemels en nieuwe dimensies die ons doen duizelen. Beginnen we bij het begin, dan moeten we ons eerst door hoofdstukken heen worstelen vol onverdedigbare oorlogshandelingen, gewelddaden en beschrijvingen van handelingen die aan slagerspraktijken doen denken. Geef het dan niet op, want er staan je andere, fantastische landschappen te wachten. Tegen het einde weten we dat de toekomst van de aarde niet eindigt met een grote knal maar met een knalfeest. De Bijbel openslaan is ons openstellen voor het grote ‘wow’ van ons bestaan!

Maar zo voelt het niet altijd.

Toen ik jaren geleden de Engelse uitgave van *The Message* kreeg, was het alsof ik knock-out werd geslagen. Het was alsof ik de Bijbel voor het eerst las. Alsof ik mijn tent openritste, naar buiten keek en ontdekte dat ik me in een landschap bevond dat nieuw voor me was, maar dat toch leek op mijn eigen land. Minder mantels, kamelen en wilde honing en meer bussen, puzzels en broodnodige middagdutjes. God wordt met nieuwe termen omschreven: als temmer van de aarde, uitgieter van de zee, verzetser van bergen, bekleder van heuvels, bedwinger van zeestormen en hoge golven en van luidruchtig rellende bendes. Ik weet nog dat ik dacht: zo kun je de Bijbel *ook* lezen.

Maar ik maakte niet alleen kennis met een nieuwe taal; ik ontdekte bij mezelf ook een nieuw verlangen om te gaan lezen, een zeer welkome nieuwsgierigheid – naar het volgende stukje, de volgende pagina. De nieuwe energie die het lezen mij gaf sloeg over naar de ‘gewone’ Bijbel, en sindsdien is mijn leeshonger niet meer gestild.

Niet alles in de Bijbel is zo eenvoudig te begrijpen en ik denk ook niet dat dat de bedoeling is. Wat we eenvoudig en snel begrijpen wordt al gauw oninteressant. Nee, de Bijbel is een boek om mee te leven; beseffen hoe weinig we eigenlijk weten, ontdekken hoe mooi God is en hoe geliefd we zelf zijn. Alle 66 boeken van de Bijbel vormen samen een 'land van hoop', een plaats waar we onze tent steeds even opslaan tot het tijd wordt om de haringen er weer uit te trekken en verder te wandelen naar een nieuw bijbelboek en een nieuw uitzicht.

Ik ben zo iemand die iedere nieuwe vertaling of parafrase begroet als goed nieuws. Hoe meer, hoe beter, is mijn credo. Zolang er mensen bezig zijn om Gods woord toegankelijk te maken voor nieuwe generaties en taalgebieden, groeit de Bijbel op een organische manier met ons mee. Ik wil wel graag benadrukken dat ik *The Message* niet lees in plaats van de 'gewone' Bijbel. Ik lees hem ernaast. Ik lees hem niet om te controleren of ieder afzonderlijk woord of iedere uitdrukking wel een correcte vertaling is van de brontekst van de Bijbel. *The Message* pretendeert dat niet, ook al is de vertaling wel direct vanuit de Hebreeuwse en Griekse grondtekst tot stand gekomen. Het is een vertaling met het karakter van een parafrase.

In zijn boek *Leaping over a wall* vertelt Eugene Peterson hoe zijn moeder de bijbelverhalen voor hem navertelde. Dat deed ze in haar eigen woorden en met haar eigen stem, maar zonder de tekst geweld aan te doen. Dat is logisch – de beelden die we ons bij het lezen vormen, zijn gekleurd door wat we hebben meegemaakt, gehoord en gezien. Deze beelden zijn voor iedereen anders. Als we *The Message* lezen, horen we nu haar zoon op zijn beurt hetzelfde verhaal aan ons doorvertellen, in zijn eigen woorden en met zijn eigen stem. Het is een vrije hervertelling van het oeroude en allerbelangrijkste verhaal.

De vertaling is gemaakt door een predikant in dienst van een gemeente. Dat is een belangrijk aspect. Hij gaf eerder Hebreeuws en Grieks aan theologen in opleiding en had verwacht de rest van zijn werkzame leven door te brengen als professor en onderzoeker; lesgeven, schrijven en studeren. Maar zijn leven nam een onverwachte wending en hij werd gemeentepredikant. De mensen in zijn ge-

meente leken niet bijzonder geïnteresseerd te zijn in de Bijbel. Je kon ze in twee groepen verdelen, schrijft hij. De ene groep wist helemaal niets van de Bijbel en leek er ook weinig voor te voelen om zich er echt in te verdiepen. De andere groep las de Bijbel al jaren, maar de tekst was ‘plat’ geworden. Ze hadden de woorden al zo vaak gehoord dat de tekst voor hen gereduceerd was tot clichés. De meeste mensen hoorden bij een van deze twee groepen en voor al deze mensen had hij een roeping. Hij ging deze uitdaging met groot enthousiasme aan. In het boek *Eat this book* beschrijft hij hoe hij zijn taak probeerde uit te voeren door bijbelcommentaren, woordenboeken en concordanties aan te schaffen en met behulp daarvan de mensen te onderwijzen. ‘Ik had ze zoveel te zeggen!’

Maar toen hij daarmee bezig was, drong het tot hem door dat de eerste lezers van de geschriften dat allemaal niet nodig hadden. Toen Jesaja predikte, hadden de mensen er geen behoefte aan om een opleiding te organiseren en een professor aan te stellen om uit te zoeken wat hij nu eigenlijk precies zei. Grieks en Hebreeuws waren geen literaire talen, maar spreektaal. Talen van de straat. Vertellende talen. Hetzelfde geldt voor het Nieuwe Testament; al deze boeken kwamen voort uit het dagelijks leven en de kennis van mensen van wie de meesten analfabeet waren.

Dus Eugene Peterson veranderde zijn manier van lesgeven. In plaats van hen te voeden met zijn kennis, riep hij zijn gemeente bij elkaar en ging de tekst samen met hen lezen. Hun eerste reactie was altijd: ‘Dit begrijpen we niet, jij hebt theologie gestudeerd – leg uit!’ Maar dat weigerde hij.

In plaats daarvan lazen ze de tekst samen, terwijl ze zich biddend probeerden in te leven in de tekst zoals die voor hen lag. Soms stelde hij richtinggevende vragen om hen verder te helpen.

En hij merkte dat zij vanuit de teksten en hun eigen associaties binnen ongeveer een uur alles ontdekten wat hij in de bijbelcommentaren had gevonden. Hij werd vertaler. Uit pure noodzaak. Hij stond tussen twee taalwerelden in en hielp hen om de woorden van de Bijbel te kunnen horen in de taal die ze dagelijks gebruikten. Dat leidde tot een wat hij noemt ‘helder en scherp inzicht’ bij hen, een geloof dat de Bijbel voor gewone mensen is geschreven.

Eén woord komt steeds terug bij Eugene Peterson: *liveable*, ‘leefbaar’.

In ruim dertig jaar bouwden ze met elkaar een gemeente op waar de Bijbel hoog aangeschreven stond. Ze leefden de Bijbel. Daar begon ook zijn werk met *The Message*. Hij schrijft in het voorwoord dat hij bij de start van dit enorme project de gezichten van de mensen op praktisch iedere pagina voor zich zag; mannen en vrouwen met wie hij samen op allerlei manieren de Bijbel had gelezen. Zo is *The Message* tot stand gekomen.

Ik heb verzen uitgekozen die veel voor mij hebben betekend, verzen waarvan ik vind dat ze een ander licht werpen op het bekende, en die vooral ook de weg wijzen naar het land van hoop. Niets nieuws dus, maar het oude in een nieuw licht.

Dus, is de Bijbel op jouw to-dolijst beland, tussen andere dingen die moeten gebeuren, maar waar het nooit van komt? Dat hoeft niet zo te blijven. Er is hoop, en die hoop is niet ver weg. Er is geen radicale verandering van levensstijl voor nodig, alleen goede hulpmiddelen en een beetje doorzettingsvermogen. Toen ik dit dagboek had geschreven, bedacht ik dat twee goede krachten ons kunnen helpen om een slecht geweten naar verlangen om te buigen: energie en ordening. Ik stel mij dit boek voor als een ontbijt voor de geestelijke mens, geen complete maaltijd, maar iets om in je maag te hebben voor je de deur uit gaat. Ik denk dat je de Bijbel op twee manieren kunt lezen: in lange gedeelten achter elkaar, en in kleine stukjes. Aan de ene kant overzicht en samenhang zoeken, aan de andere kant stil blijven staan bij verhalen en zinnen en daar lang op blijven kauwen. En dan gaat het er niet in de eerste plaats om dat we de tekst begrijpen maar dat we met en vanuit de tekst gaan leven.

Ik heb een Bijbel-app op mijn telefoon. Die leidt zijn eigen leven, dus zo nu en dan zegt hij ineens ‘pling!’ en dan poept de volgende melding op: *Oh dear, it's time to read the bible*. Mijn wens is dat velen van ons op deze reminder reageren met de laatste woorden die Eugene Peterson uitsprak voor hij stierf: *Let's go!*

Säve, nazomer 2022

Tomas Sjödin

Dag 1 Houd je ogen open voor God

*Houd je ogen open voor God, let op zijn werken;
wees alert op de tekenen van zijn aanwezigheid.
Denk aan de wereld vol wonderen die hij gemaakt heeft,
zijn wonderen, en de uitspraken die hij heeft gedaan –
O zaad van Abraham, zijn dienaar,
O kind van Jakob, zijn uitverkorene. (Ps. 105:3-6)*

Er is weer een nieuwe dag aangebroken in deze veelzijdige wereld, die toch zoveel tegenstrijdigheden in zich bergt. Hier vind je de grootste schoonheid en hier regeert het ergste kwaad. Je kunt hier niet leven zonder af en toe in aanraking te komen met het kwaad. Dat maakt het leven soms moeilijk. Maar één ding kun je wel: alert zijn op de tekenen van Gods aanwezigheid in alles wat er op je pad komt. 'Houd je ogen open voor God', staat er, en ik denk dat je jezelf daarin kunt trainen. Zie je de wereld als een slechte plek, dan bestaat het gevaar dat je alleen oog hebt voor het kwaad. Zie je een wereld vol wonderen, zoals de psalmist hier beschrijft, dan wordt de kans een stuk groter dat je alert bent op tekenen van Gods aanwezigheid.

Ga deze dag dan ook in met een alerte houding; alert op alles dat ons iets vertelt over Gods waarheid. Dat zal je veel vreugde bezorgen. Het kwaad is er natuurlijk nog steeds, dat zal ook zo blijven tot Gods uiteindelijke overwinning. Maar dat verandert niets aan het feit dat iedere nieuwe dag jou een nieuwe kans biedt om de slaap uit je ogen te wrijven, zodat je ze open kunt houden voor Gods wonderen en de uitspraken die hij gedaan heeft. Uitspraken waarmee hij het kwaad voor eens en voor altijd heeft veroordeeld. Dat gaan we zéker merken. Ieder alledaags wonder getuigt daarvan.

Dag 2 **U opent uw hand**

*Alle schepsels kijken verwachtingsvol naar u
om hen op tijd hun maaltijden te geven.*

U komt en ze verzamelen zich;

U opent uw hand en ze eten eruit. (Ps. 104:27-28)

De *schoonheid* loopt als een rode draad door Psalm 104. Gods schoonheid, de schoonheid in de natuur en de schoonheid van de mens. Van ‘God, mijn God, wat bent u geweldig! Wat bent u prachtig!’ tot ‘Wat een wonderlijke wereld, God!’ Hier vind je hemelse gewelven, diepe oceanen, wilde ezels, raven en berggeiten. Hier lezen we over de maan, die de tijd bijhoudt en de zon, die de leiding heeft over de dag. Alle schepselen die in deze schets, deze schildering van Gods grenzeloze creativiteit en scheppingskracht, voorkomen hebben één ding gemeen: ze eten uit Gods hand. Dat geldt voor iedereen, zelfs voor de zon en de maan. En midden in dit vuurwerk van zwemmende, vliegende en ontspruitende schepselen komen we de mens tegen. De mens is onderdeel van de schepping, hij oogst voedsel en wijn, wordt verzadigd en gelukkig. Ook de mens eet uit Gods open hand. Let op: *open* hand. Herhaal dit vandaag maar eens een paar keer voor jezelf: alles wat je nodig hebt is al aanwezig. Gods hand is niet gesloten; hij is net zo open en uitnodigend als God zelf.

Day 3 **Stop het lek voordat de dam barst**

*Het begin van een ruzie is als een lek in een dam,
Dus stop die voordat de dam barst. (Spr. 17:14)*

Weer een dag waarvan we niet precies weten wat die ons gaat brengen. Een deel kun je plannen, maar niet alles. Je kunt plotseling met iemand botsen, terwijl je dat helemaal niet van plan was. Conflicten zijn niet erg. Ga je er op een goede manier mee om, dan kun je er veel van leren – dingen die je niet leert als alles van een leien dakje gaat. Het woord ‘ruzie’ klinkt in mijn oren als een conflict waar niets aan gedaan wordt en dat ingewikkelder wordt naarmate de tijd verstrijkt. Het beeld uit Spreuken is trefzeker: een lek in een dam. Lekken hebben de neiging groter te worden. Het advies om direct te handelen als je het begin van een lek ontdekt bespaart alle betrokken partijen daarom veel ellende. Laat je de zaak rusten, denkend dat het vanzelf wel goedkomt, dan bereik je vaak het tegenovergestelde. Het wordt allemaal alleen maar ingewikkelder. En wanneer de druk te hoog wordt, breekt de dam door. Het valt niet mee om die dan nog te herstellen. Mijn ervaring is dat alles nog op te lossen is wanneer je met elkaar in gesprek gaat als het woord er net is uitgefapt, of het misverstand net is ontstaan. Wacht je daar te lang mee, dan wordt de kans dat het goed komt met de dag kleiner. Misschien brengt deze dag iets van de frictie die bij het leven hoort? Wees niet bang voor die frictie. Pak de boel meteen aan. De helper, de heilige Geest, die graag ziet dat dingen opgelost worden, zal je bijstaan met zijn kracht.

Day 4 **Bid krachtig en langdurig**

Bid krachtig en langdurig. Bid voor je broeders en zusters. Houd je ogen open. Houd elkaars moreel hoog, zodat niemand achteropraakt of opgeeft. (Ef. 6:18)

De Bijbel roept ons vaak op tot volhardend gebed. Het gaat er daarbij niet om dat we lange gebeden uitspreken. De mensen in de Bijbel voelden soms wel de behoefte om samen te komen en langdurig te bidden. Maar daarnaast hielden ze zich aan een vast gebedsritme, dat stabiliteit aan hun leven gaf. Dat terugkerende aspect heeft een grote plaats in de Bijbel, juist als het gaat om gebed: een ritme vinden en je er dan *volhardend* aan houden. Maarten Luther schijnt eens gezegd te hebben: ‘Bid kort, vaak en krachtig.’ Dat kunnen we altijd doen, hoe onze dagen er ook uitzien. En het een sluit het ander niet uit. Als we af en toe een of meer dagen apart zetten om te bidden en te luisteren, besteden we onze tijd goed. De ziel heeft tijd nodig om te verstillen.

Er komt een volgorde naar voren in dit bijbelgedeelte: bid - zie - geef. Het gebed vormt ons en opent onze ogen, waardoor we oog krijgen voor de behoeften van de ander. En het herinnert ons eraan dat de moed ons allemaal weleens in de schoenen zakt en dat we dan iemand nodig hebben die ons helpt om ons moreel hoog te houden. Op zo’n moment mogen we *elkaar* bemoedigen. Dat is een mooie taak. En die kunnen we elke dag uitvoeren. Vandaag bijvoorbeeld.

Day 5 **God blijft**

*Waarom zou je klagen, Jakob,
of jammeren, Israël, en zeggen:*

‘God is me uit het oog verloren.

Het kan hem niet schelen wat er met mij gebeurt?’

Weet je dan helemaal niets? Heb je niet geluisterd?

God is niet iemand die komt en gaat. God blijft. (Jes. 40:27-28)

Zo veel in ons leven is vluchtig. De zaken waar je je tijd aan besteedt lijken urgent en belangrijk. Dit duurt een tijdje, misschien een paar jaar, daarna worden ze minder belangrijk en misschien zelfs betekenisloos voor je. Mensen komen en gaan, en de wereld om je heen verandert. In bepaalde periodes vind je jezelf enorm interessant, maar met dezelfde vaart kun je het gevoel krijgen dat je overbodig bent en anderen alleen maar voor de voeten loopt. Je krijgt – als een genadegave – een echte vriend, vervolgens verlies je die vriend veel te vroeg aan de dood. De energie om dingen aan te pakken, voor elkaar te krijgen, kan langzaam uit je wegsijpelen, tot je als een berg tegen de kleinste taken gaat opzien. De ene dag ben je gezond. De volgende dag blijk je ernstig ziek te zijn, wat zo sluipend is begonnen dat je er niets van gemerkt hebt. Zo gaat het maar door. Nee, zo gaat het niet oneindig door; vroeg of laat word je opgevangen door een God die blijft, een God die niet komt en gaat. Zonder dat geloof lijkt het leven akelig veel op een loterij.

Dag 6 Was mij grondig

*Was mij grondig en ik word weer schoon,
schrob me en mijn leven wordt sneeuwwit.
Stem me af op liedjes waarbij ik niet stil kan zitten,
laat deze botten, die ooit gebroken waren, weer dansen. (Ps. 51:9-10)*

Het is veel erger om je vanbinnen vuil te voelen dan vanbuiten. Kleren kunnen we uittrekken en wegstoppen tot ze gewassen worden, maar onze innerlijke smoezeligheid zit op een of andere manier aan ons vast. Aan wie we zijn. Zo voelt het in elk geval. Alsof onze zonden ons in het donker aanstaren, zoals er eerder in dit gedeelte staat. Leven zonder vies te worden is onmogelijk. Maar ook ons innerlijke vuil kan afgewassen worden. Davids gebed in Psalm 51 gaat over de volgende gebeurtenis uit zijn leven: David liet zijn oog op Batseba vallen, toen zij op het dak aan het baden was. Hij wilde haar hebben, stuurde haar man de dood in en pleegde zo echtbreuk. Het is te laat om Batseba's man om vergeving te vragen. Maar in Gods wereld bestaat geen 'te laat'. Er is altijd nog een macht tot wie we ons kunnen wenden om onze zonden te belijden. David gaat naar Gods wasserij, naar de God die 'overvloedig in liefde' en 'groots in genade' is, en vraagt God om hem schoon te schrobben. En hij vraagt hem nog iets: 'Stem me af op liedjes waarbij ik niet stil kan zitten'. Hij wil zijn levensvreugde weer terugkrijgen en weer kunnen dansen van vreugde.

Schuldbelijdenis en vergeving zijn niet alleen maar bedoeld om ons te 'resetten'; tot onze verrassing krijgen we altijd meer dan waar we om hebben gevraagd.

Day 7 **Toen begonnen mannen en vrouwen met gebed**

Toen begonnen mannen en vrouwen met gebed en aanbidding in de naam van God. (Gen. 4:26)

Al in het vierde hoofdstuk van de Bijbel lezen we hoe de eerste mensen ontdekken dat ze in gebed kunnen praten met God. Het machtige scheppingsproces en de tragische zondeval liggen achter hen. De mensen die in de lusthof wandelden en daar zo thuis waren dat ze niet eens kleding nodig hadden, hebben nu plotseling het gevoel gekregen dat ze zich voor God moeten verstoppen. Ze worden gedwongen het park te verlaten en het leven wordt een grote chaos, nog dramatischer dan de chaos die wij soms van onze relaties maken. Haat en dood floreren, in plaats van liefde. Maar dan vinden de mensen een barst in de compacte eenzaamheid waarin ze leven. Ze gaan bidden, ze gaan de naam van de Heer aanroepen. Het is een groots moment in een mensenleven, wanneer iemand ontdekt dat hij kan bidden. Bidden verandert ons leven, het doorbreekt onze eenzaamheid. Iemand die bidt is nooit eenzaam. Als alles vastgelopen is, als alle wegen zijn afgesloten of opgebroken, blijft er altijd nog een weg over: de weg naar boven. De weg van gebed. Laten we onszelf en elkaar vandaag op die weg wijzen.

Schep uit de chaos van mijn leven een Genesisweek

*God, maak een nieuwe start in mij,
schep uit de chaos van mijn leven een Genesisweek. (Ps. 51:12)*

Het is David die dit gebed uitspreekt. Hij weet niet of zijn leven nog een vervolg verdient dat de moeite waard is. Hij heeft flinke misstappen begaan, hij heeft mensen verwond en indirect vermoord. Zijn gebed is één lange wanhoopskreet.

Zichzelf bij elkaar rapen en doorgaan is geen optie. Wat hij nu nodig heeft is een grotere kracht dan zijn eigen kracht, een kracht die de hele chaos, alle rotzooi en vuiligheid in zijn leven, bij elkaar kan vegen en er weer één geheel van kan maken. Wat hij nodig heeft is niets minder dan een nieuwe start, of, zoals het hier staat, 'een Genesisweek'. Zo'n gebed is een profetisch gebed, dat wil zeggen: vooruitwijzend. Een gebed waarmee we ons vol verwachting op de tweede Genesisweek richten: de verlossing, die de wereld voor altijd veranderd heeft. Met Jezus' dood en opstanding zijn helende, reinigende en rehabiliterende krachten in de wereld gekomen die zich door niets laten tegenhouden. Het gaat om enorme krachten; God neemt wat kapot is niet alleen weg, hij maakt er iets nieuws van. Vanuit dat scheppingsproces mogen wij leven. Iedere week. Iedere dag. Ook deze dag.

Dag 9

Ik loop al een hele tijd uit de pas met u

*Ik loop al een hele tijd uit de pas met u,
ik zat al fout voordat ik geboren werd.*

Wat u zoekt is waarheid van binnenuit.

Treed dan bij mij binnen; schep een nieuw, waar leven. (Ps. 51:7-8)

Het lijkt soms alsof leven met God inhoudt dat we in het gelid moeten lopen, maatvast en kaarsrecht, als een machine. Maar het leven met God is niet ritmisch op een mechanische manier. Je kunt het beter vergelijken met een dans, waarin de een leidt en de ander volgt. Dat ziet er anders uit dan een fanfare die marsmuziek speelt en waar iedereen hetzelfde uniform aan heeft. Je moet de grenzen opzoeken, uit de bocht durven vliegen, je helemaal uitstrekken en je in de armen van de ander laten vallen. Zo vraagt God ons ook vandaag ten dans. En als ons de moed ontbreekt, kunnen we antwoorden als de psalmist: 'Treed dan bij mij binnen; schep een nieuw, waar leven.' Met God in ons binnenste kunnen we gelijke pas houden. Als God leidt en wij volgen, wordt ons leven niet probleemloos – aan problemen ontkomen we nooit – maar als wij in de pas lopen met de Schepper krijgt ons leven zijn oorspronkelijke beweeglijkheid en vrijheid terug.

Onthoud mij uw heiligende adem niet

*Gooi me niet bij het vuilnis,
onthoud mij uw heiligende adem niet.
Breng me terug uit mijn grauwe ballingschap,
geef me een frisse wind in de zeilen! (Ps. 51:13-14)*

De beelden in Psalm 51 volgen elkaar in rap tempo op. Binnen twee korte zinnen vinden we drie metaforen die allemaal hetzelfde zeggen. De angst om bij het vuilnis te belanden, een leven in ballingschap en zeilen zonder wind. En te midden van dit alles een gebed: 'Onthoud mij uw heiligende adem niet.'

Davids leven ligt in gruzelementen en hij is zich ervan bewust dat dat zijn eigen schuld is. Hij geeft niet iemand of iets anders de schuld. Nu is hij bang dat het leven zelf uit zijn lichaam en ziel weg zal stromen. Dan doet hij het enig juiste: hij keert zich binnenste-buiten, hij stort zijn hart uit. Hij weet dat alleen Gods heilige kracht hem kan redden van de vuilnisbak, de ballingschap en de onvoorspelbare zee. Hij bidt om Gods heiligende adem. Dat is een goed gebed, ook in situaties die niet zo dramatisch en dreigend zijn als in deze psalm. En toen David dit bad, wees dat op een mysterieuze manier vooruit naar het moment dat Jezus op zijn leerlingen ademde en zei: 'Ontvang de heilige Geest.'

Day 11 **Geen leven ontsnapt aan Gods aandacht**

*Wat wij alleen maar voor de vorm doen geeft u geen plezier,
een vlekkeloze voorstelling betekent niets voor u.*

*Wat God aanbidden betekent leerde ik
toen mijn trots werd verbrijzeld.*

*Gebroken levens die openstaan voor liefde
ontsnappen geen moment aan Gods aandacht. (Ps. 51:18-19)*

Sommige lessen hebben een hoge prijs. We leren ze niet zonder bloed, zweet en tranen. Het was niet de bedoeling dat de zaken zo zouden lopen, maar er ging iets mis, er waren verliezen op de beurs en de crash was een feit. Daar zouden we het bij kunnen laten. Sommige mensen doen dat ook. David niet. Aan het einde van zijn lange schuldbelijdenis in Psalm 51 stort hij zijn hart uit in een heel oprecht gebed. Hij heeft gesmeekt om vergeving voor zijn overtredingen. Overtredingen die zijn leven dusdanig hebben bezoedeld dat hij eerst lijkt te denken dat ze niet meer weg te schrobben zijn. Maar uit deze en andere psalmen van David kunnen we afleiden dat hij uiteindelijk heeft durven accepteren dat hij door en door vergeven is, dat Gods barmhartigheid werkelijk grenzeloos is. Daar komen duurbetaalde lessen uit voort. Eén daarvan is wat het betekent om God te aanbidden; namelijk dat we al onze hoop en al ons vertrouwen op één kaart durven in te zetten: God. Uit die levensles stuurt David ons – door eeuwen heen – een mededeling: geen leven ontsnapt aan Gods aandacht. In een gebroken leven kan Gods liefde binnenstromen.